

Poranek

Zwiastun obecności Chrystusa

Magazyn Poranek

Luty 2025 r.

Spis treści

NAJWAŻNIEJSZE WYDARZENIA ŚWITU	2
CHWALEBNE SKUTKI CHRZTU ZA ZMARŁYCH	2
MIĘDZYNARODOWE STUDIA BIBLIJNE.....	22
WŁAŚCIWA MODLITWA	22
JAN CHRZCICIEL.....	26
BOGATY MŁODY CZŁOWIEK	30
PRZYPOWIEŚĆ O OWCAH I KOZACH.....	34

Chwalebne skutki chrztu za zmarłych

***"Albowiem tak jak wszyscy ludzie umierają na mocy swego pochodzenia od Adama, tak wszyscy, którzy są w jedności z Chrystusem, zostaną przywróceni do życia".
-1 Koryntian 15 werset 22***

Niewielu zaprzeczy, że cała ludzkość jest albo martwa, albo umierająca. Paweł wyjaśnia w naszym pierwszym wersecie, że zaczęło się to od pierwszego człowieka, Adama. Było to spowodowane nieposłuszeństwem Adama wobec boskiego prawa. (Rodzaju 2 wersety 16 i 17; 3 wersety od 17 do 19). Zasadniczo cały 15 rozdział 1 Listu do Koryntian przedstawia zapewnienie, że umarli otrzymają możliwość pełnego przywrócenia do życia poprzez zmartwychwstanie.

Paweł wyjaśnia, dlaczego tak jest: "Skoro bowiem przez człowieka (Adama) przyszła śmierć, przez człowieka też (Chrystusa Jezusa) przyszło

zmartwychwstanie". (werset 21). Tutaj przypomina się nam, że to człowiek Chrystus Jezus odkupił świat od śmierci, co jest zgodne ze słowami Jezusa, który powiedział, że odda swoje ciało "za życie świata". Jana 6 werset 51

Apostoł użył słowa "okup", aby opisać tę cechę Bożego planu wybawienia człowieka spod potępienia śmierci. Napisał: "To jest dobre i przyjemne przed obliczem Boga, Zbawiciela naszego, który chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do poznania prawdy. Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus, który dał samego siebie na okup za wszystkich, aby o tym świadczono we właściwym czasie". 1 Tymoteusza 2 wersety od 3 do 6

Greckie słowo w Nowym Testamencie, które jest tłumaczone jako "okup", oznacza "cenę odpowiadającą", "cenę odkupienia". Człowiek Chrystus Jezus, o którym Pismo Święte mówi, że był "święty, nieskalany, niepokalany, oddzielony od grzeszników", odpowiadał doskonałemu człowiekowi Adamowi, który został stworzony na obraz Boży. (Hebrajczyków 7 werset 26; Rodzaju 1 wersety 26 i 27). To Adam sprowadził śmierć na siebie i całe

swoje potomstwo, przekraczając Boskie prawo. Doskonały człowiek, Jezus, oddał samego siebie w ofierze śmierci, a czyniąc to, stał się ceną odpowiadającą tej ofierze. Ofiara ta zapewniła odkupienie Adamowi, a tym samym wszystkim, których potomstwo wywodzi się od niego - całej rasie ludzkiej. Ten "okup za wszystkich", jak określił to Paweł, otworzył wszystkim drogę do powrotu do życia.

Paweł napisał w innym miejscu: "Zapłatą za grzech jest śmierć, lecz darem Boga jest życie wieczne przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego." (Rzymian 6 werset 23). Podobna myśl jest wyrażona w Ewangelii Jana 3 wersety 16 i 17: "Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony".

Jezus wyjaśnił dalej: "Kto wierzy w Niego (Jezusa), nie podlega potępieniu; kto zaś nie wierzy, już został potępiony, bo nie uwierzył w imię jednorodzonego Syna Bożego". (Jana 3 werset 18). Teksty te ujawniają, że cały świat, z racji dziedziczności,

znajduje się pod potępieniem na śmierć oraz że uwolnienie od tego potępienia i możliwość przywrócenia do doskonałego życia zostały zapewnione przez Chrystusa. Jednak to przywrócenie zależy od wiary i akceptacji przez jednostkę, dla której to pełne miłości postanowienie zostało uczynione.

W obecnym czasie o tych, którzy dowiadując się o tym zapewnieniu Bożej łaski, przyjmują je na warunkach posłuszeństwa i pełnego poświęcenia się czynieniu Bożej woli, mówi się, że są "usprawiedliwieni", uznani za sprawiedliwych w oczach Boga. Paweł napisał: "Będąc usprawiedliwieni z wiary, pokój mamy z Bogiem przez Pana naszego Jezusa Chrystusa". (Rzymian 5 werset 1). Ci, którzy nie przyszli do Chrystusa w pełnej wierze, popartej całkowitym poświęceniem swojego życia wypełnianiu woli Bożej poprzez podążanie śladami Jezusa, nie cieszą się obecnie tym "pokojem z Bogiem". Nadal są od Niego oddzieleni przez grzech - nadal znajdują się pod potępieniem na śmierć.

Nie ma innej drogi zbawienia od śmierci niż przez Chrystusa. Mówiąc o Jezusie, Piotr powiedział: "Nie ma też w żadnym innym zbawienia, gdyż nie ma

żadnego innego imienia pod niebem, danego ludziom, w którym moglibyśmy być zbawieni". (Dzieje Apostolskie rozdział 4 werset 12). Powodem, dla którego nie ma innego zbawienia od śmierci, jak tylko przez Jezusa, jest to, że jest On jedynym, który przelał swoją doskonałą ludzką krew w imieniu przeklętej grzechem i umierającej rasy. Przelana krew jest w Piśmie Świętym symbolem przelanego życia, a Jezus "wylał swoją duszę aż do śmierci", aby Adam i całe jego potomstwo mieli możliwość życia. Izajasza 53 werset 12

Kiedy przez wiarę przyjmujemy postanowienia przelanej krwi Chrystusa i poświęcamy się Boskiej woli, odkrywamy, że jest w tym coś więcej niż tylko wiara. Paweł napisał: "Wam dano w imieniu Chrystusa nie tylko w Niego wierzyć, ale i dla Niego cierpieć". (Filipian 1 werset 29). Wiele wersetów wskazuje na to, że przywilejem chrześcijan jest cierpienie z Jezusem. W liście do Tymoteusza Paweł napisał: "Wierne to powiedzenie: Bo jeśli z nim umarliśmy, z nim też żyć będziemy: Jeśli cierpimy, z nim też królować będziemy". 2 Tymoteusza 2 wersety 11 i 12

DLA ZMARŁYCH

Paweł wspomina o tym aspekcie Bożej woli dla wszystkich wierzących w związku z dyskusją na temat zmartwychwstania umarłych. Najwyraźniej w kościele w Koryncie byli tacy, którzy nie wierzyli w zmartwychwstanie Jezusa. Wskazuje on, że jeśli Chrystus nie został wzbudzony z martwych, to nie ma nadziei, że ktokolwiek z umarłych zostanie przywrócony do życia. Wręcz przeciwnie, pokazuje nie tylko, że Jezus został wzbudzony z martwych, ale że wszyscy przez Niego zostaną wskrzeszeni z martwych i będą mieli możliwość przywrócenia do doskonałego życia. 1 Koryntian 15 wersety od 12 do 22

Apostoł wyraźnie pokazuje, że zostanie to osiągnięte przez panowanie Chrystusa i że będzie On panował, dopóki wszyscy wrogowie nie zostaną położeni pod Jego stopami. Nawet sama śmierć zostanie zniszczona. Kiedy to chwalebne dzieło zostanie zakończone, królestwo Chrystusa zostanie przekazane Ojcu, aby "mógł być wszystkim we wszystkich". 1 Koryntian 15 wersety od 24 do 28

Paweł dodaje do tego następujące słowa: "Cóż mają czynić ci, którzy są chrzczeni za umarłych, jeśli umarli nie zmartwychwstają? Dlaczego więc są

chrzczeni za umarłych? I dlaczego jesteśmy zagrożeni w każdej godzinie? Protestuję przez waszą radość, którą mam w Chrystusie Jezusie, Panu naszym, umieram codziennie. Jeśli tak jak ludzie walczyłem z bestiami w Efezie, jaką korzyść odniosę, jeśli umarli nie zmartwychwstają? Jedźmy i pijmy, bo jutro umrzemy" - wersety od 29 do 32.

Tutaj przypomina się nam, że prawdziwi wierzący w Chrystusa - ci, którzy obecnie podążają Jego śladami - cierpią i umierają wraz z Nim. Paweł wyjaśnia, że dzieje się to w imieniu "umarłego" świata ludzkości, wskazując, że w pewien sposób umarli skorzystają z cierpień i śmierci naśladowców Jezusa. Jest to rzeczywiście jedna z ważnych cech wielkiego planu Boga, by dać życie ludzkości. Pismo Święte zwraca na to naszą uwagę na wiele sposobów. Jednym z nich jest obietnica dana Abrahamowi, że przez jego potomstwo będą błogosławione wszystkie rodzaje ziemi. Rodzaju 12 werset 3; 22 werset 18

Paweł identyfikuje to obiecane nasienie Abrahama jako Jezusa i dodaje: "Wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusa, przyoblekliście się w Chrystusa. (...) A jeśliście Chrystusowi, tedyście

nasieniem Abrahamowym, a według obietnicy dziedzicami". (Galacjan 3 wersety 16 i 27 do 29). Tutaj jest oczywiste, że ci, którzy zostali ochrzczeni w Chrystusa i są wierni, odziedziczą wraz z Nim obietnicę błogosławienia wszystkich rodzin ziemi. Ponieważ te "rodziny ziemi", które mają być błogosławione, są albo martwe, albo umierające, logiczne jest myślenie o tych, którzy zostali ochrzczeni w Jezusa Chrystusa jako, symbolicznie mówiąc, "ochrzczeni za umarłych". To właśnie przez ten chrzest okazują się godni i są przygotowani do tego wielkiego przyszłego dzieła błogosławienia wszystkich rodzin ziemi.

CHRZEST WYJAŚNIŁ DALEJ

Zanurzenie w wodzie dozwolone w Piśmie Świętym dla chrześcijan jest jedynie symbolem lub obrazem prawdziwego chrztu, który nie jest w wodę, ale w Chrystusa, a dokładniej w Jego śmierć. Paweł stwierdza: "Czyż nie wiecie, że my wszyscy, którzyśmy otrzymali chrzest zanurzający w Jezusa Chrystusa, zostaliśmy ochrzczeni w Jego śmierć? (...) Jeżeli bowiem zostaliśmy razem wszczępieni w podobieństwo Jego śmierci, to będziemy również podobieństwem Jego zmartwychwstania". Rzymian 6 wersety 3 i 5

Jakie było "podobieństwo" śmierci Jezusa? Apostoł wyjaśnia dalej: "W tym, że umarł, umarł dla grzechu raz: (...) Podobnie i wy uważajcie się za umarłych dla grzechu". (wersety 10 i 11). Jezus nigdy nie był grzesznikiem. Jego śmierć "dla grzechu" była zatem śmiercią ofiarniczą w imieniu przeklętego grzechem świata ludzkości. Nasze wszczęcie wraz z Nim przez chrzest w śmierć jest również śmiercią ofiarną. Paweł napisał: "Proszę was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście stawiali ciała swoje ofiarą żywą, świętą, przyjemną Bogu, która jest rozumną służbą waszą". Rzymian 12 werset 1

Odnosząc się do swojego chrztu w ofiarniczą śmierć, Jezus powiedział: "Ja mam chrzest, którym mam być ochrzczony, a jakże jestem utrudzony, dopóki się to nie wykona!". (Łukasza rozdział 12 werset 50). Greckie słowo przetłumaczone tutaj "utrudzony" ma znaczenie bycia ograniczonym lub zajęтым. Odniesienie naszego Pana jest ewidentnie do końcowych godzin Jego służby, kiedy miał zostać arestowany i skazany na śmierć. Tak więc Jego chrzest miał być, w dosłownym znaczeniu, "chrztem śmierci".

Kiedy dwóch Jego uczniów poprosiło, aby usiąść, jeden po Jego prawicy, a drugi po Jego lewicy w Jego królestwie, Jezus powiedział do nich: "Nie wiecie, o co prosicie: czy możecie pić z kielicha, z którego Ja piję, i być ochrzczeni chrztem, którym Ja jestem ochrzczony?" - Ewangelia Marka rozdział 10 wersety od 35 do 38.

Ci dwaj uczniowie powiedzieli, że mogą przejść przez doświadczenia, do których odnosił się Jezus, więc powiedział: "I wy pić będziecie z kielicha, z którego ja piję, i chrztem, którym ja jestem chrzczony, wy będziecie ochrzczeni". (werset 39). Słowo chrzczyć oznacza "pogrzebać", a odniesienie w tych różnych tekstach dotyczy pogrzebania naszej woli w woli Bożej. Wolą Bożą było, aby Jezus umarł ofiarniczo za grzechy świata, a zatem pogrzebanie woli Mistrza w woli Ojca Niebieskiego oznaczało również Jego chrzest w śmierć. Podobnie wolą Bożą jest, by uczniowie Jezusa podążali za swym Mistrzem ku śmierci, by byli ochrzczeni Jego chrztem, który Paweł wyjaśnia jako chrzest w śmierć.

Ofiarnicza śmierć Jezusa zapewniła anulowanie wyroku śmierci spoczywającego na rasie Adamowej; żadna inna ofiara nie jest do tego potrzebna. Jednak świat, uwolniony od potępienia, musi zostać

oświecony w kwestii ofiarniczego dzieła Chrystusa. Oprócz tego ludzkość musi zostać podniesiona z umysłowej i moralnej degradacji oraz oczyszczona ze wszystkich utrzymujących się skutków grzechu, aby mogła zostać przywrócona do doskonałości utraconej w Adamie. Wierni naśladowcy Jezusa, którzy są posadzeni razem na podobieństwo Jego śmierci, mają uczestniczyć w tym dziele oświecenia i przywrócenia.

POJEDNANIE ŚWIATA

Pojednanie można zdefiniować jako proces rozstrzygania lub rozwiązywania różnic, sprzeczności lub konfliktów, tak aby dwie lub więcej stron mogło odzyskać wzajemną przychylność. Paweł napisał o pojednaniu ludzkości z Bogiem: "Wszystko jest z Boga, który pojednał nas z sobą przez Jezusa Chrystusa i zlecił nam posługę pojednania; To znaczy, że Bóg był w Chrystusie, pojednał świat z sobą, nie przypisując im win; i przekazał nam słowo pojednania. Teraz więc jesteśmy ambasadorami Chrystusa, tak jakby Bóg prosił was przez nas: prosimy was w imieniu Chrystusa: pojednajcie się z Bogiem ". 2 Koryntian 5 wersety od 18 do 20

Z tego fragmentu wynika, że ofiarujący naśladowcy Mistrza uczestniczą wraz z Nim w "służbie pojednania", w dziele pojednania świata ludzkości z Bogiem. Dzieło to pochodzi od Boga, wielkiego Autora planu zbawienia zgubionego rodzaju ludzkiego. Jego plan został wprowadzony w życie przez Jezusa: "Bóg był w Chrystusie, pojednał świat z sobą". Następnie my, naśladowcy Chrystusa, zostajemy wprowadzeni do obrazu jako przedstawiciele Chrystusa w dziele pojednania, dla którego On przygotował. Zostało nam dane lub "powierzone nam" "słowo pojednania".

W wersecie 21 czytamy: "Tego (Jezusa), który nie znał grzechu, uczynił ofiarą za grzech za nas, abyśmy się stali sprawiedliwością Bożą w Nim". (2 Koryntian 5 werset 21). Tutaj mamy wyjaśnienie podstawy, na której my, którzy przez dziedzictwo jesteśmy członkami przeklętej grzechem i umierającej rasy, możemy być użyci przez Boga w dziele pojednania. Dzieje się tak dlatego, że Chrystus przede wszystkim zapewnił nam pojednanie, a po przyjęciu tego zapewnienia stajemy się "sprawiedliwością Bożą w Nim". Nie dodajemy nic do wartości krwi, przez którą zostaliśmy pojednani, ale moc tej krwi skutkuje naszym pojednaniem, a

Bóg uznaje nas za sprawiedliwych i daje nam przywilej uczestniczenia z Chrystusem w dziele pojednania dla innych.

Paweł kontynuuje w rozdziale 6, w pierwszym wersecie: "My tedy, jako współdziałający z nim, prosimy was, abyście nadaremno łaski Bożej nie przyjmowali". Jakże cudowna jest Boża łaska, której apostoł wzywa nas, byśmy nie przyjmowali na próżno! Ten przywilej bycia robotnikami razem z Nim jest dziełem, które obejmuje dwa wieki w Bożym planie zbawienia - obecną Ewangelię, czyli Wiek Chrześcijański i nadchodzący Wiek Mesjański. Chrystus zlecił swoim naśladowcom, aby szli na cały świat i głosili Ewangelię (greckie: dobre poselstwo) - słowo pojednania. (Mateusza rozdział 24 werset 14; Dzieje Apostolskie rozdział 1 werset 8). Praca ta wymaga poświęcenia, oddania życia w służbie dla Pana. Jest to związane z naszym chrztem w śmierć z Chrystusem, naszym cierpieniem i umieraniem z Nim.

Następnie, jak widzieliśmy, dziełem zbliżającego się Wieku Mesjańskiego, kiedy wszyscy członkowie ciała Chrystusa zostaną zgromadzeni i przygotowani, będzie pojednanie i przywrócenie

reszty ludzkości do życia. Paweł napisał: "W czasie słusznym wysłuchałem cię, a w dniu zbawienia pomogłem ci; oto teraz czas słuszny, oto teraz dzień zbawienia". 2 Koryntian 6 werset 2

Wyrażenie "teraz, w czasie słusznym" nie odnosi się do życia jednostek, ale do okresu w planie Bożym - obecnego Wieku Ewangelii - kiedy Ojciec Niebieski przyjmuje ofiarę swego ludu i wyznacza im rolę w swoim planie jako współpracownikom razem z Nim. W tym tekście Paweł cytuje częściowo Izajasza 49 wersety 8 i 9: "Tak mówi Pan: W czasie przyjemnym wysłuchałem cię i w dniu zbawienia pomogłem ci; i zachowam cię, i dam cię za przymierze ludowi, abys utwierdził ziemię, abys odziedziczył spustoszone dziedzictwa; abys mógł powiedzieć więźniom: Wyjdźcie; tym, którzy są w ciemności, pokażcie się. Będą się żywić na drogach, a ich pastwiska będą na wszystkich wyżynach".

ZARÓWNO NIEBIAŃSKIE, JAK I ZIEMSKIE ZBAWIENIE

W obecnym czasie ci, którzy przez wiarę uczestniczą w zapewnieniu życia uczynionym dla nich przez Boga przez Chrystusa, jeśli będą wierni aż do śmierci, zostaną wywyższeni do chwały, czci i

nieśmiertelności. (Rzymian 2 werset 7). W Liście do Hebrajczyków 3 wersecie 1 jest mowa o nich jako o "uczestnikach powołania niebieskiego". W 2 Piotra 1 wersecie 4 są opisani jako obdarzeni obietnicami, dzięki którym mogą stać się uczestnikami "boskiej natury", która jest naturą Boga. W Rzymian 5 wersecie 2 są oni przedstawieni jako radujący się "nadzieją chwały Bożej".

Boska natura jest nie tylko nieśmiertelnością, ale także źródłem życia. Dlatego właśnie, jak w cytowanym powyżej Izajasza 49 wersecie 8 i 9, ci, o których jest mowa jako o zachowanych przez Boga we wszystkich ich próbach, gdy cierpią razem z Chrystusem w Jego chrzcie w śmierć, są przedstawieni jako mówiący do więźniów: "Wyjdźcie", a do tych, którzy są w ciemności: "Okażcie się". Są to "więźniowie", ogromna reszta ludzkości, zarówno umarli, jak i żywi, którzy przez Chrystusa i Jego wiernych naśladowców zostaną wyprowadzeni z niewoli śmierci Adamowej. Ci jednak nie zostaną wywyższeni do boskiej natury, tak jak Kościół, ale zostaną wyprowadzeni "na odziedziczenie spustoszonych dziedzictw".

Jest to dziedzictwo życia na ziemi i panowanie nad ziemią, które zostało dane Adamowi, ale które utracił przez grzech. To dziedzictwo ziemskiego życia zostało nabyte krwią Chrystusa, a Kościół przyłączy się do Niego w przywracaniu tego dziedzictwa wszystkim, którzy będą posłuszni prawom tysiącletniego królestwa błogosławieństw, podczas którego umarli, za których prawdziwi chrześcijanie są teraz chrzczeni, zostaną oświeceni i otrzymają możliwość powrotu do doskonałości ludzkiego życia.

Jakże jesteśmy wdzięczni za to, że nasz kochający i wieczny Bóg był zawsze obecny jako pomoc dla swego ofiarującego się ludu przez cały ten "dzień zbawienia", który, jak wierzymy, zbliża się do końca! Cieszymy się, że przez zasługę krwi Chrystusa nasz Niebiański Ojciec przyjmuje ofiary swego ludu i umożliwia sprawdzenie ich wierności wobec Niego, mając na uwadze ich ostateczne wywyższenie do boskiej natury.

Jak widzieliśmy, nawet w czasie, gdy trwał ich chrzest śmierci, Pan używał ich jako współpracowników w swoim wielkim planie zbawienia. Będą oni nadal wykorzystywani jako słudzy pojednania w przyszłym wieku, ponieważ będą przekazywać przesłanie pojednania i

przywrócenia całej ludzkości, aż w końcu wiedza o Panu napełni ziemię "jak wody pokrywają morze". Izajasza rozdział 11 werset 9; Habakuka rozdział 2 werset 14.

To przez kościół, jako ambasadorów Chrystusa i posługujących się słowem pojednania, wiedza o "okupie za wszystkich" dostarczoną przez Jezusa zostanie w odpowiednim czasie "poświadczona" lub podana do wiadomości wszystkich. 1 Tymoteusza 2 wersety od 3 do 6

PANNA MŁODA

W symbolicznym języku Biblia mówi o wiernym kościele jako całości - o wszystkich tych, którzy podczas obecnego Wieku Ewangelii są posadzeni razem na podobieństwo śmierci Jezusa - jako o "oblubienicy" Chrystusa. W Objawieniu 19 werset 7 Jezus jest wspomniany jako "Baranek", ze względu na ofiarniczy charakter odkupienia. Czytamy: "Cieszymy się i radujmy, i oddajmy mu cześć, bo nadeszło wesele Baranka, a jego małżonka przygotowała się".

To "przygotowanie" w obecnym czasie tych, którzy będą zjednoczeni z Jezusem w chwale i będą uczestniczyć z Nim w przywróceniu ludzkości podczas Wieku Mesjańskiego, pociągnęło za sobą wiele ofiar i cierpień. Służba Jezusa polegała głównie na poświęceniu, które zakończyło się śmiercią. Pismo Święte wzywa nas, byśmy byli tacy jak On, symbolicznie pogrzebani z Nim przez chrzest w śmierć.

Ozdoba przyszłej panny młodej, oprócz tego, że jest bezinteresowną miłością prowadzącą do poświęcenia dla innych, jest także ozdobą pokory i posłuszeństwa w wypełnianiu woli Bożej. W rzeczywistości jest to bogate połączenie wszystkich owoców i łask Ducha Świętego. (Galacjan 5 wersety 22 i 23; 2 Piotra 1 wersety od 5 do 7). Dopiero gdy każdy członek przyszłej oblubienicy Chrystusa zostanie w ten sposób "przyozdobiony dla swego męża", a całość zostanie wyprowadzona w "pierwszym zmartwychwstaniu", nastąpi zaślubiny Baranka i jego oblubienicy. Objawienie 21 werset 2; 20 werset 6

Wtedy wypełni się Objawienie 22 werset 17, ponieważ dopiero wtedy będzie skompletowana klasa oblubienicy. W tekście czytamy: "Duch i

oblubienica mówią: Przyjdź. A kto słyszy, niech powie: Przyjdź. A kto pragnie, niech przyjdzie. A kto chce, niech wody żywota darmo zaczerpnie". Zostaliśmy poinformowani, że "Duch", święta moc i wpływ Boga objawiający się przez Jego Syna, Chrystusa Jezusa, oraz "oblubienica", wierny kościół, będą stanowić środki, za pomocą których ludzkość zostanie zaproszona do zaczerpnienia "wody żywota". W ten sposób ponownie ujawnia się wyjątkowa pozycja w planie zbawienia zajmowana przez tych, którzy są posadzeni razem na podobieństwo śmierci Jezusa.

Nic dziwnego, że Paweł wskazuje, jak daremne byłoby chrześcijańskie cierpienie i śmierć, jak pusty sens miałby nasz chrzest za umarłych, gdyby nie było zmartwychwstania umarłych! Wiemy jednak, że ma nastąpić zmartwychwstanie umarłych, ponieważ Chrystus, "pierwociny", został już wzbudzony z martwych i wywyższony do niebiańskiej chwały. (1 Koryntian 15 werset 23). "Pierwsze zmartwychwstanie" obejmie wszystkich, którzy cierpieli i umarli z Nim, aby mogli żyć i królować z Nim, ale ta chwalebna nadzieja może zostać zrealizowana tylko poprzez wierność "aż do śmierci". Objawienie 2 werset 10

Radujemy się z zapewnienia Boskiej pomocy dla tych, którzy kładą swoje życie w ofierze. Jedną z największych zachęt do wierności jest obietnica Pisma Świętego, że nasze bycie "ochrzczonego za umarłych" świata w obecnym czasie ma przynieść im ostateczną korzyść w przyszłym wieku w Bożym planie. Jeśli będziemy wierni, będziemy uczestniczyć w wielkim przyszłym dziele przywrócenia umarłych do życia, oświecenia ich, pojednania ich z Bogiem i dania im możliwości życia wiecznego. Jakże chwalebny rezultat jest obiecany w Słowie Bożym!

Właściwa modlitwa

***Kluczowy werset: "Dlatego tak się módlcie:
Ojcie nasz, któryś jest w niebie, święć się imię
Twoje".
Mateusza 6 werset 9***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Mateusza 6, wersety od 5 do 15***

Po tym, jak Jezus skończył "modlić się w pewnym miejscu", pewien uczeń poprosił: "Panie, naucz nas modlić się". (Łukasza 11 wersety od 1 do 4). Nie powinniśmy przypuszczać, że ten uczeń nigdy wcześniej się nie modlił, skoro zadał to pytanie. Wydaje się jednak, że uczniowie zdawali sobie sprawę, że nie tylko nauki Jezusa znacznie różniły się od nauk uczonych w Piśmie i faryzeuszy w różnych kwestiach, ale także Jego sposób modlitwy był inny. Dlatego chcieli otrzymać od Niego instrukcje dotyczące modlitwy.

Lekcja Jezusa dotycząca modlitwy jest zapisana w Ewangelii Łukasza i Mateusza. (Ewangelia Łukasza 11 wersety od 1 do 13; Ewangelia Mateusza 6 wersety od 5 do 15). Na stronie nie rozumiemy, że Jezus miał na myśli powtarzanie jego słów dosłownie podczas modlitwy, ale raczej powiedział: "W ten sposób się módlcie". Innymi słowy, Jezus nie dał nam dokładnych słów do wypowiedzenia, ale raczej dał ogólny przykład stylu i treści naszych modlitw - prostych, krótkich, bezpośrednich, uporządkowanych i pełnych szacunku. Dlatego powinniśmy unikać powtarzania tych samych formalnych słów w każdej modlitwie lub myśleć, że wygłaszając długą modlitwę zrobimy wrażenie na słuchających lub w jakiś sposób będziemy bardziej akceptowalni dla naszego Ojca Niebieskiego. Mateusza 6 werset 7

"Ojcze nasz, któryś jest w niebie". (werset 9). Wyrażenie "Ojcze nasz" byłoby nowe dla Żydów, ponieważ byli oni narodem "sług". (Ezdrasza 5 werset 11; Kneehau-my-yah 1 werset 6). Jednak w Nowym Testamencie apostoł stwierdza w odniesieniu do tych Żydów, którzy przyjęli Jezusa, "dał im moc (grecki: przywilej), aby stali się synami Bożymi". (Jana 1 werset 12). "Święć się imię Twoje" wyraża pełną cześć adorację i uznanie dla Bożej

dobroci i wielkości. Naszą pierwszą myślą w modlitwie powinien być Bóg, a nie my sami lub inni cenni dla nas ludzie.

"Przyjdź królestwo Twoje". (Ewangelia Mateusza rozdział 6 werset 10). Powinniśmy modlić się o rychłe nadejście królestwa Bożego, które, jak obiecał, będzie błogosławić całą ludzkość i będzie wiecznym rozwiązaniem każdego problemu, kłopotu i zła obecnego świata. Ta nadzieja królestwa pomoże nam przejść przez dzisiejsze próby i trudności, gdy będziemy kontemplować perspektywę czasu błogosławieństwa dla wszystkich.

"Bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi". Powinniśmy wyrażać naszą ufność, że Bóg spełni wszystkie swoje liczne obietnice. "Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj". (werset 11). Powinniśmy uznać naszą ciągłą zależność od Boga, akceptując Jego opatrnościową opiekę i kierownictwo w naszym codziennym życiu, zarówno w odniesieniu do spraw duchowych, jak i doczesnych.

"Odpuść nam nasze grzechy, jako i my odpuściliśmy naszym winowajcom". (werset 12). Często nie

spełniamy doskonałych Bożych standardów i dlatego powinniśmy wyrażać w modlitwie naszą potrzebę Jego współczucia i miłosierdzia, szukając przebaczenia przez zasługi naszego Zbawiciela i wyrażając nasze pragnienie zmiany. Powinniśmy również prosić naszego Ojca Niebieskiego, aby pomógł nam rozwinąć miłosierdzie wobec innych, którzy mogą zgrzeszyć przeciwko nam. Mateusza 5 werset 44

"Nie wódź nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego". (Ewangelia Mateusza rozdział 6 werset 13). Powinniśmy prosić Boga, aby kierował naszymi krokami w życiu, tak aby nie spotkała nas żadna próba, której nie bylibyśmy w stanie znieść, i aby pomógł nam uczyć się z prób, które dopuszcza dla naszego wzrostu. (1 Koryntian 10 werset 13; Rzymian 8 werset 28). W ten sposób widzimy sposób modlitwy dany nam przez Jezusa, abyśmy byli przyjemni Bogu, gdy wyrażamy Mu nasze pragnienie czynienia Jego woli z naszego serca. Efezjan rozdział 6 werset 6

Jan Chrzciciel

***Kluczowy werset: "Wśród narodzonych z niewiast nie powstał większy od Jana Chrzciciela, a przecież ten, który jest najmniejszy w królestwie niebieskim, jest większy od niego".
Mateusza 11 werset 11***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Mateusza 11 wersety od 7 do 15***

Zarówno Malachiasz, jak i Izajasz prorokowali, że Bóg wybierze osobę, która z wyprzedzeniem "przygotuje" drogę Pana. (Malachiasza 3 werset 1; Izajasza 40 wersety od 3 do 5; Mateusza 11 werset 10). Tym specjalnym ambasadorem był Jan Chrzciciel. Anioł Pański poinformował ojca Jana, że jego żona, będąc w podeszłym wieku, urodzi syna i powinni nadać mu imię Jan. Anioł oznajmił Janowi, że "wielu z synów Izraela nawróci do Pana (...), aby przygotować lud dla Pana". Łukasza 1 wersety od 5 do 17

Kiedy Jezus osiągnął trzydziesty rok życia, przyszedł do Jana, który "głosił chrzest pokuty na odpuszczenie grzechów". Kiedy Jan zobaczył Jezusa, ogłosił: "Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata". Wtedy Jezus poprosił Jana, aby Go ochrzcił. Kiedy Jezus wyszedł z wody, "Jan złożył świadectwo, mówiąc: Ujrzałem Ducha zstępującego z nieba jak gołębica i zamieszkał nad Nim". Łukasza 3 wersety od 2 do 23; Jana 1 wersety od 19 do 34.

Później, gdy Jan został wtrącony do więzienia, Jezus ogłosił tłumom słowa naszego kluczowego wersetu: "Między narodzonymi z niewiast nie powstał większy od Jana Chrzcziciela; a kto jest najmniejszy w królestwie niebieskim, ten jest większy od niego". Mateusza 11 werset 11

Wyrażenie "królestwo niebieskie" odnosi się do duchowej fazy królestwa mesjańskiego, które zaczęło się rozwijać w czasie ziemskiej służby i śmierci Chrystusa. Trwało to nadal w dniu Pięćdziesiątnicy, wraz z wylaniem Bożego Ducha Świętego na osoby, które poświęciły swoje życie służbie naszemu Ojcu Niebieskiemu. (Dzieje Apostolskie rozdział 2 wersety od 1 do 41; Rzymian rozdział 12 werset 1; Hebrajczyków rozdział 3 werset

1). To niebiańskie powołanie trwało przez cały Wiek Ewangelii aż do chwili obecnej.

Jednym z tytułów, jakie Pismo Święte przypisuje Jezusowi, jest "Oblubieniec". Jako grupa, jego wierni naśladowcy staną się jego "oblubienicą". (Objawienie 19 werset 7; 22 werset 17). Jan Chrzciciel wyjaśnił: "Ten, który ma oblubienicę, jest oblubieńcem; ale przyjaciel oblubieńca, który stoi i słucha go, bardzo się raduje z powodu głosu oblubieńca". (Jana 3 werset 29). Służba Jana należała do poprzedniego Wiek Żydowski, który miał się wkrótce zakończyć. Ponieważ jednak umarł, zanim Jezus otworzył zaproszenie do udziału w "królestwie niebieskim", Jan nie był uważany za część klasy "oblubienicy", chociaż cieszył się, że jest "przyjacielem oblubieńca".

Jan Chrzciciel, wraz z "Abrahamem, Izaakiem, Jakubem i wszystkimi prorokami", zostaną nagrodzeni za swoją wierność zmartwychwstaniem na ziemi jako doskonałe istoty ludzkie. Będą oni "książętami na całej ziemi", służąc jako instruktorzy i przykłady dla całej ludzkości w ziemskiej fazie królestwa. Łukasza rozdział 13 werset 28; Psalm 45

werset 16; Hebrajczyków rozdział 11 wersety od 4 do 40.

Kiedy Jezus stwierdził, że "kto jest najmniejszy w królestwie niebieskim, ten jest większy od niego", nie powinniśmy wnioskować, że Jan Chrzciciel i wszystkie te sprawiedliwe postacie wspomniane w Piśmie Świętym, które żyły przed ziemską posługą Chrystusa, były mniej wierne niż kościół ewangeliczny. Oznacza to raczej, że Bóg wskrzesi ich jako doskonałe istoty ludzkie na ziemi, podczas gdy obiecał wskrzesić Oblubienicę Chrystusa jako doskonałe istoty duchowe, dając im nieśmiertelność i boską naturę. 2 Piotra 1 werset 4; Rzymian 2 werset 7; 6 wersety od 3 do 5; 2 Tymoteusza 2 wersety 11 i 12.

Bogaty młody człowiek

***Kluczowy werset: "Powtarzam wam: Łatwiej jest wielbłądowi przejść przez ucho igielne, niż bogatemu wejść do królestwa Bożego".
-Mateusza 19 werset 24***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Mateusza 19 wersety od 16 do 30***

Młody człowiek z wielkim majątkiem przyszedł do Jezusa, uklęknął przed Nim i zapytał: "Co mam czynić, abym odziedziczył życie wieczne?". (Marka rozdział 10 werset 17; Mateusza rozdział 19 werset 20; Łukasza rozdział 18 werset 18). Po krótkiej dyskusji między nimi Jezus powiedział: "Jeśli chcesz być doskonały (greckie: kompletny), idź i sprzedaj, co masz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie" oraz "weź krzyż i chodź za mną". Kiedy młodzieniec to usłyszał, "odszedł zasmucony, bo miał wielki majątek". Mateusza rozdział 19 wersety 21 i 22; Marka rozdział 10 wersety 21 i 22.

Wtedy Jezus rzekł do swoich uczniów: "Bogaty z trudnością (greckie: z trudnością). wejdzie do królestwa niebieskiego". Następnie dodał słowa znajdujące się w naszym kluczowym wersecie: "Łatwiej jest wielbłądowi przejść przez ucho igielne, niż bogatemu wejść do królestwa Bożego". Uczniowie "wielce się zdumieli, mówiąc: Któż tedy może być zbawiony?". Jezus odpowiedział: "U ludzi to niemożliwe, ale u Boga wszystko jest możliwe". Mateusza 19 wersety od 23 do 26

Wcześniej Jezus napominał: "Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi", ale zamiast tego "gromadźcie sobie skarby w niebie", ponieważ "gdzie jest skarb wasz, tam będzie i serce wasze". (Ewangelia Mateusza 6 wersety od 19 do 21). Również w przypowieści o siewcy Jezus wyjaśnił, że ziarno, które padło między ciernie, które następnie wyrosły i zadusiły ziarno, reprezentuje tych, którzy słuchają Słowa Bożego, "ale troski obecnego wieku i ułuda bogactwa całkiem stłumiły poselstwo i stało się ono bezowocne". Mateusza 13 werset 22, Nowy Testament Weymouth

Apostoł Paweł napomina, że "ludzie, którzy pragną być bogaci, wpadają w pokuszenie i sidło, i w wiele nierozsądnych i zgubnych dróg, które pogrążają

ludzi w zniszczeniu i ruinie. Albowiem z miłości do pieniędzy rodzi się wszelkiego rodzaju zło", powodując, że niektórzy "zostają sprowadzeni na manowce wiary i przeszyci niezliczonymi boleściami". 1 Tymoteusza 6 wersety 9 i 10, Nowy Testament Weymouth

Jednak bogata osoba, w pełni oddająca swoje serce Panu i szczerze szukająca Boga, może z wielką pokorą i uległością odpowiedzieć na niebiańskie powołanie i rozwinąć charakter, który będzie miły Ojcu Niebieskiemu. Pismo Święte opisuje kilka osób, które właśnie tak postąpiły. Zacheusz, choć był głównym celnikiem, "chciał zobaczyć Jezusa" i jest opisany jako "bogaty". (Łukasza 19 wersety od 2 do 9). Józef z Arymatei, który jest opisany jako "bogaty człowiek", błagał Piłata o martwe ciało Jezusa i złożył je "w swoim nowym grobie". (Mateusza 27 wersety od 57 do 60). Nikodem dołączył do Józefa i przyniósł bardzo dużą ilość przypraw, aby namaścić ciało Jezusa; dlatego też musiał być bogaty. Jana 19 wersety od 39 do 42

Jednak najwspanialszym przykładem kogoś, kto był bogaty i w pełni poddany naszemu Niebiańskiemu Ojcu, jest Jezus. "Chociaż był bogaty", pierwszy i

główny ze wszystkich stworzeń Bożych, to jednak ze względu na biedne, wzdychające stworzenie "stał się ubogim" i "zstąpił z nieba". Chętnie stał się doskonałym człowiekiem i oddał swoje życie "na okup za wszystkich, aby o tym świadczono we właściwym czasie". 2 Koryntian rozdział 8 werset 9; Jana rozdział 3 werset 13; rozdział 6 wersety 38 i 51; 1 Tymoteusza rozdział 2 wersety od 5 do 6.

Przypowieść o owcach i kozach

***Kluczowe wersety: "Gdy Syn Człowieczy przyjdzie w swej chwale i wszyscy święci aniołowie z nim, wtedy zasiądzie na tronie swej chwały: I zgromadzą się przed Nim wszystkie narody, a On oddzieli je jedne od drugih, jak pasterz oddziela owce od kozłów".
Mateusza 25 wersety 31 i 32***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Mateusza 25 wersety od 31 do 46***

Przypowieść ta ilustruje zarówno kiedy, jak i w jaki sposób będzie wykonywana praca podczas ziemskiej fazy królestwa mesjańskiego. Przypowieść zaczyna się: "Gdy Syn Człowieczy przyjdzie w chwale swojej". "Syn człowieczy" to nasz Pan Jezus. (Mateusza rozdział 16 werset 13; Jana rozdział 5 wersety 26 i 27). Wraz z Synem Człowieczym "wszyscy święci aniołowie" będą "z nim". To jest

kompletna oblubienica Chrystusa. Objawienie 14 wersety od 1 do 4

Ramy czasowe przypowieści są określone przez to stwierdzenie: "Potem zasiądzie na tronie swej chwały". Jedną z obietnic danych wiernym chrześcijanom przez zmartwychwstałego Pana brzmi: "Temu, kto zwycięży, dam zasiąść ze mną na moim tronie, tak jak i ja zwyciężyłem i zasiadłem z moim Ojcem na jego tronie". (Objawienie 3 werseł 21). Wersel ten zawiera dwa ważne stwierdzenia. Po pierwsze, nagrodą obiecaną wszystkim wiernym zwycięzcom obecnego Wieku Ewangelii będzie przywilej współpracy z Nim jako "królów i kapłanów", aby panować z Nim w celu pouczenia i podnoszenia ludzkości podczas Królestwa. (Objawienie 1 wersety 5 i 6; 20 wersety od 4 do 6). Po drugie, kiedy to przesłanie zostało przekazane Janowi, Jezus był "osadzony" na tronie swojego Ojca, ale jeszcze nie na swoim własnym tronie.

Dlatego przypowieść ta wskazuje na czas przyszły, kiedy Chrystus "zasiądzie na tronie swojej chwały". Nastąpi to, gdy "wszyscy święci aniołowie" będą z Chrystusem - to znaczy, gdy cała oblubienica Chrystusa zostanie skompletowana. Wcześniej Jezus powiedział do swoich uczniów o tym czasie:

"Ustanawiam wam królestwo, tak jak Mnie ustanowił Ojciec; abyście jedli i pili przy moim stole w moim królestwie i zasiadali na tronach". Łukasza 22 wersety 29 i 30

W przypowieści słowo "chwała" jest przetłumaczone z greckiego słowa oznaczającego "chwałę, jako bardzo widoczną". Apostoł Paweł podaje dodatkowy dowód na to, że kiedy Chrystus będzie w "bardzo widocznej" chwale, będzie to razem ze wszystkimi naśladowcami Pana, którzy byli wierni aż do śmierci. Píše on: "Gdy się Chrystus, który jest życiem naszym, objawi (po grecku: ukaże), wtedy i wy razem z Nim ukażecie się w chwale". (Kolosan 3 werset 4). Słowo "chwała" w tym wersecie pochodzi od tego samego greckiego słowa przetłumaczonego jako "chwała" w Ewangelii Mateusza 25 werset 31.

Podczas panowania królestwa Chrystusa "zgromadzą się przed nim wszystkie narody". Wszyscy będą świadomi Jego władzy. Następnie, pod koniec królestwa, przypowieść będzie kontynuowana: "rozdzieli je (...) jak pasterz rozdziela swoje owce od kozłów". (Mateusza 25 werset 32). Ten podział reprezentuje ostateczny test i ocenę każdej osoby "według jej uczynków", które

zademonstruje w okresie sądu królestwa. Dzieje Apostolskie rozdział 17 werset 31

Osoby z klasy owiec odziedziczą królestwo, ponieważ rozwinęły i dobrowolnie zaimanifestowały Boży charakter miłości, pomagając i zachęcając innych w tym czasie. Osoby z klasy kozłów nie wykażą się żadną z tych cech podczas królestwa i będą cieszyć się jego błogosławieństwami tylko dla siebie. Nie będzie im dane żyć wiecznie. Objawienie 20 wersety od 12 do 15